

Cuprins

PARTEA I

2. Am umflat trei sute de dolari
de la o scroafă din Beverly Hills 21
3. Tratament straniu în deșert...
O criză de încredere 26
4. Muzică oribilă și sunetul multor arme de foc...
Vibrații nasale într-o sâmbătă seară în Vegas 36
5. Spunând povestea la cald...
Scurtă privire asupra presei în acțiune...
Mizerie & eșec 43
6. O noapte în oraș...
Conflict la Desert Inn...
Delir halucinogen la Circus-Circus 50
7. Teroare paranoică...
Și spectrul îngrozitor al sodomiei...
Sclipiri de cuțite și ape verzi 62
8. „Geniile din lumea întreagă stau mână în mână
și șocul recunoașterii străbate întregul cerc“ 74
9. Să nu-ți fie milă de diavol...
Corespondenți torturați?...
Zbor în nebunie 79
10. Intervine Western Union: un avertisment de la dl Heem...
O nouă însărcinare de la secția de sport
și o invitație violentă din partea poliției 86
11. „Aaawww, mama, can this really be the end?“...
În ultimul hal în Vegas, cuprins iar
de psihoza provocată de amfetamină? 93
12. Viteză infernală...
Luptă corp la corp cu patrula californiană de autostradă...
Mano a mano pe autostrada 61 98

PARTEA A II-A

2. Altă zi, altă decaopotabilă...
& Alt hotel plin de caralii 116
3. Sălbatica Lucy...
„Dinții ca lopețile, ochii ca niște văpăi“ 124
4. Nicio scăpare pentru degenerați...
Reflecții asupra unui drogat ucigaș 136
5. O experiență teribilă, cu droguri foarte periculoase 145
6. Trecem la treabă...
Ziua de deschidere a Conferinței privind Drogurile 153
7. Dacă nu știi, vino să înveți...
Dacă știi, vino să ne înveți 160
8. Back Door Beauty...
& în cele din urmă o cursă serioasă pe Strip 168
9. Criză pe Paradise Blvd. 179
10. Misiune grea la aeroport...
Flashbackuri peruviene urâte...
„Nu! E prea târziu! Renunță!“ 187
11. Escrocherie? Furt? Viol?...
O conexiune brutală cu Alice de la spălătorie 195
12. Întoarcerea la Circus-Circus...
Căutând maimuța...
La naiba cu Visul American 204
13. Capătul drumului...
Moartea Balenei...
Leoarcă de transpirație în aeroport 212
14. La revedere, Vegas...
„Dumnezeu să vă aibă în pază, porcilor!“ 219

*Lui Bob Geiger,
din motive care nu trebuie explicate aici,
și lui Bob Dylan, pentru „Mr. Tambourine Man“*

„Cel ce se poartă ca un ticălos
scapă de suferința de a fi om.“

DR. JOHNSON

PARTEA I

Eram pe undeva pe lângă Barstow, la marginea deșertului, când prafurile au început să lucreze. Îmi amintesc că am zis ceva de genul:

– Mă simt un pic năuc; poate că ar trebui să conduci tu...

Deodată s-a pornit un muget teribil în jurul nostru și cerul s-a umplut de ceea ce păreau niște lilieci uriași, zvârcolindu-se și țipând și plonjând în jurul mașinii, care înainta cu capota lăsată și vreo sută de mile pe oră spre Las Vegas. Și o voce răcnea:

– Sfinte Sisoe! Ce sunt animalele astea nenorocite?

Apoi s-a făcut din nou liniște. Avocatul meu își scosese cămașa și își turna bere pe piept, pentru a înlesni procesul de bronzare.

– De ce dracu' răcnești așa? a bombănit el, înălțându-și spre cer ochii închiși, ascunși complet în spatele unei perechi de ochelari de soare spanioli.

– Nu contează, am spus. E rândul tău să conduci.

Am călcat frâna și am tras Marele Rechin Roșu spre marginea șoselei. N-are rost să-i spun despre lilieci, m-am gândit. Bietul idiot o să-i vadă și el destul de curând.

Era aproape amiază și mai aveam peste o sută de mile de mers. O distanță dată dracului. Știam că foarte curând aveam să fim amândoi complet varză. Dar nu era loc de întors și n-aveam timp de odihnă. Trebuia să o ținem tot așa. Acreditarea jurnaliștilor pentru fabuloasa cursă Mint 400 era deja în desfășurare și trebuia să fim acolo până la patru pentru a ne revendica apartamentul

izolat foncic. O revistă de sport la modă din New York se ocupase de rezervări și de acest uriaș Chevy roșu decapotabil, pe care tocmai îl închiriasem de pe Sunset Strip¹... și la urma urmei, eram un jurnalist profesionist; așa că aveam obligația să *scriu la cald*, fie că eram mort sau viu.

Editorii sportivi îmi plătiseră deja trei sute de dolari bani gheață, iar cea mai mare parte dintre ei o cheltuisem deja pe droguri extrem de periculoase. Portbagajul mașinii arăta ca un laborator mobil al curcanilor de la Narcotice. Aveam două pungi de iarbă, șaptezeci și cinci de pilule de mescalina, cinci bucăți energizante de sugativă², o solniță plină pe jumătate cu cocaină și o întreagă galaxie de pocnitoare, zăpăcitoare, năucitoare și behăitoare în toate culorile curcubeului... și, de asemenea, un sfert de galon de tequila, un sfert de galon de rom, o ladă de bere, o jumătate de eter neprelucrat și două duzini de amil.

Toate acestea fuseseră împachetate în noaptea de dinainte, într-o cursă frenetică de mare viteză prin ținutul Los Angelesului – de la Topanga la Watts, am luat toate chestiile pe care am putut să punem mâna. Nu că am fi *avut nevoie* de toate alea pentru călătorie, dar, odată ce ești prins în verva achiziționării drogurilor, tendința e să împingi treaba cât de departe poți.

Singurul lucru care mă îngrijora era eterul. Nimic de pe lume mai neputincios, mai iresponsabil și mai depravat decât un bărbat în toiul unui dezmăț cu eter. Și știam că o să ne dăm la chestia aia spurcată cât de curând. Probabil la următoarea benzinărie. Gustaserăm câte un strop din aproape toate felurile și acum, da,

1. Sector din Los Angeles, de-a lungul lui Sunset Boulevard, frecventat de toxicomani, vagabonzi etc.

2. În original, *acid blotter* – începând cu anii '70, acidul a început să fie distribuit sub forma unor timbre de sugativă îmbibate cu drog.

venise vremea să tragem puțin eter. După care, aveam să facem următoarele o sută de mile într-o oribilă și băloasă stupoare spasmodică. Singura cale de a te menține lucid atunci când tragi eter e să dai cu o grămadă de amil – nu tot odată, dar constant, suficient cât să-ți menții concentrarea la nouăzeci de mile la oră prin Barstow.

– Omule, așa se călătorește, a spus avocatul meu.

S-a aplecat să dea mai tare radioul, fredonând pe ritmul melodiei și mormăind cuvintele:

– *One toke over the line, Sweet Jesus... One toke over the line...*³

One toke? Biet nebun! Așteaptă până ai să vezi nenorociții ăia de lilieci. Abia dacă mai auzeam radioul... prăbușit pe marginea scaunului, luptându-mă cu un magnetofon dat la maxim pe „Sympathy for the Devil”⁴. Asta era singura bandă pe care o aveam, așa că o puneam întruna, iar și iar, ca un fel de contrapunct dement la ce se auzea la radio. Și ca să ne menținem ritmul pe șosea. O viteză constantă e bună pentru consumul de carburant – lucru care, dintr-un motiv sau altul, părea important în acel moment. Serios. Într-o călătorie ca asta, *trebuie* să fii atent la consumul de benzină. Evită acele explozii de accelerație care îți aduc sângele în spatele creierului.

Avocatul meu l-a văzut pe autostopist cu mult înaintea mea.

– Hai să-l luăm pe puștiu’ ăsta, a spus.

Și, înainte ca eu să emit vreo obiecție, a oprit și sârmanul puști din Oklahoma a alergat spre mașină cu un rânjet uriaș pe față, exclamând:

– La dracu’! N-am mai mers cu o decapotabilă până acu’!

3. Melodie cântată de Mike Brewer și Tom Shipley, în ale cărei versuri se vorbește despre droguri, în special marijuana: *toke* (engl.) – un fum de marijuana.

4. Celebră piesă rock a formației Rolling Stones.

– Chiar așa? am zis. Păi, cred că ești gata, nu?

Puștiul a dat din cap energic în timp ce demaram.

– Noi suntem prietenii tăi, a zis avocatul meu. Nu suntem ca toți ceilalți.

Cristoase, am crezut că a luat-o razna.

– Gata cu vorbăria! am zis tăios. Sau pun lipitorile pe voi.

Avocatul a rânjit, părând să înțeleagă. Din fericire, zgomotul din mașină era îngrozitor – vântul, radioul și magnetofonul dat la maximum – așa încât puștiul din spate nu putea auzi o iotă din ce vorbeam noi. Sau?

Cât timp puteam să ne *menținem*? m-am întrebat. Cât, înainte ca unul dintre noi să înceapă să delireze și să trăncănească în pășărește cu băiatul ăsta? Ce-o să creadă el? Același deșert pustiu a fost ultimul domiciliu cunoscut al familiei Manson⁵. Va face el oare cumplita legătură atunci când avocatul meu o să răcnească despre lilieci și despre uriașii pești-pisică plonjând spre mașină? Dacă da – ei bine, va trebui să-i tăiem capul și să-l îngropăm undeva. Pentru că se înțelege de la sine că nu putem să-i dăm drumul pur și simplu pe străzi. Ne va raporta la vreo agenție nazistă de poliție de la mama dracului și ne vor hăitui ăia ca pe niște câini.

Isuse! Am spus eu asta? Sau doar am gândit-o? Am vorbit? M-au auzit? M-am uitat la avocatul meu, dar el părea năuc – privind șoseaua, conducând Marele Rechin Roșu cu o sută optzeci la oră sau ceva de genul ăsta. Nu se auzea niciun sunet dinspre bancheta din spate.

Mai bine aș sta de vorbă cu băiatul ăsta, mi-am zis. Poate dacă îi *explicit* niște chestii, va sta cuminte.

5. Charles Manson (1934–2017) – criminal celebru care a condus așa-numita „Familie Manson“, un cult care a început să se formeze în jurul său în 1967, în San Francisco.

Bineînțeles. M-am răsucit spre el și i-am tras un uriaș zâmbet curat... admirându-i forma craniului.

– Apropo, am zis. E un singur lucru pe care ar trebui probabil să-l înțelegi.

Se uită la mine fără să clipească. Își scrâșnea dinții?

– Mă *auzi*? am răcnit.

A dat din cap că da.

– Asta-i bine, am zis. Pentru că vreau să știi că suntem în drum spre Las Vegas pentru a găsi Visul American.

Am zâmbit.

– De-aia am închiriat mașina asta. E singurul mod în care o putem face. Te-ai prins?

A dat din cap din nou, dar în privire i se citea îngrijorarea.

– Vreau să ai imaginea de ansamblu, am zis. Pentru că asta e o misiune *de foarte rău augur*, cu implicații extrem de periculoase... La dracu', am uitat de bere; vrei una?

A clătinat din cap.

– Ce-ai zice de niște eter? l-am întrebat.

– Poftim?

– Nu contează. Hai să intrăm în miezul problemei. Vezi tu, acum douăzeci și patru de ore eram în Polo Lounge în Beverly Hills Hotel – în grădină, bineînțeles – și stăteam sub un palmier când a venit la mine un pitic în uniformă, cu un telefon roz și mi-a spus: „Acesta trebuie să fie telefonul pe care îl așteptați, domnule.“

Am răs și am deschis o cutie de bere căreia i-am împrăștiat spuma peste tot pe bancheta din spate, în timp ce am continuat să vorbesc.

– Și știi ce? Avea dreptate! *Așteptam* telefonul ăla, dar nu știam de la cine va fi. Mă urmărești?

Expresia de pe fața puștiului era un amestec de spaimă pură și de uluială.

Am turuit mai departe:

– Vreau să înțelegi că tipu’ ăsta de la volan e *avocatul* meu! Nu e doar un ornament pe care l-am pescuit de pe Strip. Rahat, *uită-te* la el! Nu seamănă nici cu mine, nici cu tine, nu? Pentru că e străin. Cred că e samoan. Dar nu contează, nu? Ai prejudecăți?

– *Nici gând!* a spus el precipitat.

– Nici nu mă așteptam să ai, am zis. Pentru că, în ciuda rasei lui, acest om îmi este de mare preț.

Am aruncat o privire spre avocatul meu, dar mintea lui era în altă parte.

Am tras un pumn în scaunul șoferului.

– La dracu’, e *important!* E o *poveste adevărată!*

Mașina a făcut o mișcare laterală bruscă, apoi s-a redresat.

– Ia-ți dracului mâinile alea de pe gâtul meu! a răcnit avocatul meu.

Puștiul din spate părea gata să-și încerce norocul și să sară din mașină.

Începeam să emanăm energii sumbre – dar de ce? Eram nedumerit, frustrat. În mașina asta nu se putea comunica? Decăzuserăm până la stadiul de *bestii nătânge*?

Pentru că povestea mea *era* reală. Eram sigur de asta. Și simțeam că e extrem de important ca *înțelesul* călătoriei noastre să fie cât se poate de limpede. Chiar stătuserăm acolo, în Polo Lounge – timp de multe ore – bând Singapore Sling⁶ aseasonat cu mescal, pe care îl stingeam cu bere. Și, când am primit telefonul, eram pregătit.

Piticania s-a apropiat cu precauție de masa noastră, după cum îmi amintesc, și când mi-a înmănat telefonul roz, n-am zis nimic,

6. Băutură din gin, apă, zahăr și lămâie.

ci doar am ascultat. Apoi am închis, întorcându-mă cu fața spre avocatul meu.

– Era cartierul general, am spus. Vor să merg imediat în Las Vegas și să iau legătura cu un fotograf portughez pe nume Lacerda. El știe toate detaliile. Tot ce trebuie să fac e să mă cazez în apartament și el o să mă caute.

Avocatul meu a rămas tăcut un moment, apoi a prins brusc viață în scaunul lui.

– *La dracu'!* a exclamat. Cred că înțeleg *schema*. Pare o belea adevărată!

Și-a îndesat maioul kaki în nădragii evazați, de viscoză albă, și a mai cerut de băut.

– O să ai nevoie de o grămadă de sfaturi juridice înainte să se termine chestia asta, mi-a spus. Iar primul meu sfat e să închiriezi o mașină decapotabilă foarte rapidă și să părăsești L.A.-ul pentru cel puțin patruzeci și opt de ore.

A clătinat din cap cu tristețe.

– Ceea ce îmi strică weekendul, pentru că, bineînțeles, trebuie să vin cu tine – și trebuie să ne înarmăm.

– De ce nu? am zis. Dacă o chestie ca asta merită făcută, atunci hai s-o facem cum trebuie. Vom avea nevoie de echipament decent, de o grămadă de bani gheață la îndemână – cel puțin pentru droguri – și de un magnetofon supersensibil, pentru o înregistrare constantă.

– Ce fel de poveste e asta? a întrebat el.

– Mint 400, am zis. E cea mai mare cursă de motociclete și mașini de teren din istoria sportului organizat – un spectacol fantastic în onoarea unui *grosero* umflat numit Del Webb, care deține luxosul Mint Hotel din inima Las Vegasului... cel puțin asta spune comunicatul de presă; omul meu din New York tocmai mi l-a citit.

– Ei bine, a spus el, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să cumperi o motocicletă. Altfel cum ai putea să relatezi la cald o chestie ca asta?

– În niciun caz, am zis. De unde am putea să facem rost de o Vincent Black Shadow?

– Ce-i aia?

– O motocicletă fantastică, am spus. Cel mai recent model are vreo două mii de inchi cubi, dezvoltă două sute de cai putere la patru mii de turații pe minut, pe șasiu de magneziu cu scaun dublu de polistiren expandat și cu o greutate totală de fix două sute de livre.

– Pare numai bună pentru slujba asta, a zis el.

– Este, l-am asigurat. Bestia nu prea-i pentru curbe, dar pe drum drept merge ca focu'. Depășește un F-111 până când decolează.

– Decolează? a făcut el. Ne descurcăm cu un demaraj ca ăsta?

– Absolut, am spus. Sun la New York pentru niște bani gheață.

Am umflat trei sute de dolari de la o scroafă din Beverly Hills

Biroul din New York nu era familiarizat cu Vincent Black Shadow: m-a trimis la biroul din Los Angeles – care se află de fapt în Beverly Hills, la doar câteva străzi de Polo Lounge –, dar când am ajuns acolo, tipa cu banii a refuzat să-mi dea mai mult de trei sute de dolari bani gheață. Mi-a spus că habar n-are cine sunt și deja începusem să transpir din greu. Sângele meu e prea gros pentru California: n-am fost niciodată în stare să mă exprim cum trebuie în mediul ăsta. Nu șiroind de transpirație... cu ochii roșii turbați și cu mâinile tremurânde.

Așa că am luat cei trei sute de dolari și am plecat. Avocatul meu mă aștepta într-un bar după colț.

– Nu ne ajunge nici pe-o măsea, mi-a zis, doar dacă nu cumva avem credit *nelimitat*.

L-am asigurat că vom avea.

– Voi, samoanii, sunteți toți la fel, i-am spus. N-aveți deloc încredere în decența de bază a culturii omului alb. Sfinte Sisoe, acum o oră stăteam în *baiginio*-ul⁷ ăla împutit, lefteri și paralizați pentru tot weekendul, când sună un tip complet necunoscut din New York, spunându-mi să merg la Las Vegas și naiba să le ia de cheltuieli – după care mă trimite la un birou din Beverly Hills

7. Cuvânt inventat de Hunter S. Thompson. Există adevărate dispute asupra multor termeni pe care îi folosește scriitorul american, iar *baiginio* e unul dintre ei.

unde altă tipă complet necunoscută îmi dă trei sute de dolari bani gheață fără niciun motiv... io-ți zic, frate, asta-i Visul American în acțiune! Am fi neghiobi dacă n-am călări torpila asta până la capăt.

– Desigur, a zis el. *Trebuie s-o facem.*

– Corect, am spus. Dar mai întâi avem nevoie de mașină. Și, după asta, de cocaină. Apoi de un magnetofon, pentru muzici speciale, și de niște cămăși Acapulco.

Singurul mod de a ne pregăti pentru o călătorie ca asta, simțeam eu, era să ne îmbrăcăm ca niște păuni umani și să ne purtăm ca niște descreierați, apoi să traversăm deșertul și să *spunem povestea la cald.*

Dar care *era* povestea? Nimeni nu se obosise să ne spună. Așa că va trebui să băgăm de la noi. Antrepriza Libertății. Visul American. Horatio Alger⁸ lovit de dambla din cauza drogurilor în Las Vegas. Fă-o *acum*: jurnalism Gonzo pur.

Mai era și factorul socio-psihic. Uneori, când viața ta se complică și ticăloșii te încolțesc, singurul tratament e să treci pe chimicale oribile și să fugi ca un nemernic de la Hollywood spre Las Vegas. Să te *relaxezi*, cum ar veni, în pântecul soarelui de deșert. Ridică-i capota și tai-o înainte, unge-ți fața cu niște cremă albă de plajă și dă-i bătaie, cu muzica dată la maximum și cu măcar o jumă' de eter.

N-a fost o problemă să facem rost de droguri, dar mașina și magnetofonul n-au fost o treabă prea ușoară la șase și jumătate într-o seară de vineri la Hollywood. Eu aveam deja o mașină, dar era mult prea mică și lentă pentru goana asta prin deșert. Ne-am dus la un bar polinezian, unde avocatul meu a dat șaptespe

8. Horatio Alger (1832–1899), scriitor american ale cărui romane ilustrează Visul American.

telefoane înainte să localizăm o decapotabilă cu destui cai putere și o culoare adecvată.

– Ține-o tu acolo, l-am auzit spunând la telefon. Venim să batem palma în treizeci de minute.

Apoi, după o pauză, a început să zbiere:

– Ce? *Bineînțeles* că domnul are o carte de credit valabilă! Ai idee cu cine pizda mă-tii stai de vorbă?

– Nu-l lăsa pe porcul ăla să te aburească, i-am zis în timp ce trântea telefonul. Acum avem nevoie de o prăvălie de acustice cu echipamente meserie. Fără flecușețe. Vrem unul dintre aparatele alea Heliowatt belgiene, cu un microfon direcțional activat prin voce, ca să înregistrăm convorbirile din mașinile care vin spre noi.

Am mai dat câteva telefoane și în cele din urmă am localizat echipamentul într-un magazin la vreo cinci mile distanță. Era ora de închidere, dar vânzătorul ne-a spus că ne așteaptă, dacă ne grăbim. Cu toate astea, am întârziat pe drum pentru că un Stingray din fața noastră a ucis un pieton pe Sunset Boulevard. Magazinul era închis în momentul în care am ajuns noi acolo. Erau oameni înăuntru, dar au refuzat să vină la ușa dublă de sticlă până când nu i-am tras niște șuturi ca să ne facem clare intențiile.

În cele din urmă, doi vânzători care lustruiau niște chei de roți au venit la ușă și am reușit să negociem vânzarea printr-o crăpătură îngustă. Apoi au deschis ușa doar cât să ne vâre în brațe echipamentul, înainte s-o închidă și să pună lacătul la loc.

– Acum luați-vă lucrurile și cărați-vă dracului de aici, a răcnit unul dintre ei prin crăpătură.

Avocatul meu le-a arătat pumnul.

– Ne întoarcem noi, le-a strigat. Într-una din zilele astea vă pun o futută de bombă în magazin! Am numele vostru pe factură! Aflu eu unde stați și-o să vă dau foc la case! Chestia asta o să-i dea

de gândit, a bombănit el când am pornit pe șosea. În orice caz, tipul ăla e un psihopat paranoic. Îi recunoști ușor.

Am avut iar probleme, la agenția de închirieri auto. După ce am semnat toate hârtiile, m-am urcat în mașină și a fost cât pe ce să pierd controlul volanului în timp ce dădeam cu spatele de-a lungul parcării spre pompa de benzină. Tipul de la închirieri clar se căcase pe el.

– Ia ascultă... adică, ăăă... măi băieți, o să aveți *grijă* de mașina asta, nu?

– Bineînțeles.

– Păi, Dumnezeuule mare! a făcut el. Ai dat cu spatele peste bordura aia de ciment de două picioare și nici măcar n-ai încetinit! Patrușcinci de mile cu spatele! Și ai ratat pompa aia la mustață!

– Nu s-a întâmplat nimic, am spus. Întotdeauna îi verific așa transmisia. *Partea din spate*. Pentru factorii de presiune.

Între timp, avocatul meu muta romul și gheața din Pinto pe bancheta din spate a decapotabilei. Tipul de la închirieri îl privea îngrijorat.

– Ia ascultă, a zis el. *Trageți la măsea?*

– Eu nu, am spus.

– Uplete rezervorul ăla nenorocit, a izbucnit avocatul meu. Ne grăbim al naibii de tare. Suntem în drum spre Las Vegas pentru o cursă prin deșert.

– Poftim?

– Nu contează, am spus. Suntem oameni responsabili.

L-am urmărit cum pune capacul la rezervor, apoi am băgat drăcia în viteză și ne-am avântat în trafic.

– Încă un căcăcios, a zis avocatul meu. Probabil e dus pe speed.

– Îhî, ar fi trebuit să-i dai niște roșii⁹.

– Roșiile nu l-ar fi ajutat cu nimic pe porcul ăla, a făcut el. Să-l ia dracu'. Avem o grămadă de afaceri de rezolvat înainte să ieșim pe șosea.

– Mi-ar plăcea să facem rost de niște sutane din alea de popă, am spus. Ne-ar prinde bine în Las Vegas.

Dar n-am mai găsit deschis niciun magazin de costume și nu eram pregătiți să jefuim vreo biserică.

– De ce-ți bați capul? a zis avocatul meu. Și adu-ți aminte că o grămadă de gabori sunt niște catolici căinoși. Îți imaginezi ce ne-ar face nemernicii ăștia dacă ne-ar umfla drogați și beți în haine popești furate? Isuse, ne-ar castra!

– Ai dreptate, am spus. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu fuma din pipa aia la semafor. Gândește-te că suntem expuși.

A încuviințat din cap.

– Avem nevoie de o narghilea uriașă. Să o ținem ascunsă aici pe scaun. Și dacă ne vede cineva, să creadă că folosim oxigen.

Ne-am petrecut restul serii adunând marfa și înghesuind-o în mașină. Apoi am halit niște mescalină și ne-am dus să înotăm în ocean. Pe la răsăritul soarelui am luat micul-dejun într-o cafenea în Malibu, apoi am condus cu grijă până în partea cealaltă a orașului și ne-am lansat pe autostrada Pasadena, învăluită în fum și ceață, îndreptându-ne spre est.

9. Speed, în argoul culturii narcoticelor, desemnează metamfetamina. Roșiile sau pastilele roșii sunt droguri din gama barbituricelor.

Tratament straniu în deșert... O criză de încredere

Încă sunt vag bântuit de remarca autostopistului nostru cum că „N-am mai mers cu o decapotabilă până acu”. Imaginați-vi-l pe bietul idiot trăind într-o lume de mașini decapotabile care trec viind pe lângă el pe șosea tot timpul, și el nici măcar n-a *mers* vreodată cu una. Mă făcea să mă simt ca regele Farouk¹⁰. Eram tentat să-l pun pe avocatul meu să ne ducă în primul aeroport și să aranjeze un contract simplu, de drept comun, prin care să-i putem *da* pur și simplu mașina aceluia biet nenorocit. Să-i spunem doar: „Uite, semnează aici și mașina e a ta.” Să-i dăm cheile și apoi s-o întindem cu cartea de credit, de exemplu, spre Miami și să închiriem altă mașină decapotabilă uriașă, roșie ca focul, pentru un maraton matol și de mare viteză peste apă, tocmai pân' la ultima oprire din Key West... și apoi să dăm mașina pe o barcă. Să mergem înainte.

Dar ideea asta nebunească mi-a trecut repede. N-avea niciun sens să-l băgăm la pârnaie pe puștiul ăla nevinovat – și, în plus, aveam *planuri* cu mașina noastră. De-abia așteptam să mă dau rotund prin Vegas cu mândrețea mea. Poate chiar să fac niște curse pe Strip: să trag la semaforul ăla mare din față de la Flamingo și să încep să strig la șmecherii din trafic:

10. Rege al Egiptului între 1936 și 1952, cunoscut pentru stilul de viață extravagant.

– Gata, căcăcioșilor! Momâi ce sunteți! Când lumina asta nenorocită se face verde, o tai la vale și-o să-l arunc în șanț pe fiecare bulangiu fără coaie de pe șosea!

Așa. Să-i provoc pe nenorociți în ograda lor. Să intru în intersecție scrâșnind din roți, derapând, cu o sticlă de rom într-o mână și înfundând claxonul ca să acopăr muzica... ochi sticloși, de nebun, dilatați în spatele ochelarilor slinoși cu rame aurii, balmăjind aiureli... un bețiv *periculos*, duhnind a eter și-a psihoză în fază terminală. Ambalând motorul până începe să trepideze cu un scâncet ascuțit, teribil, în timp ce așteaptă să se schimbe culoarea semaforului...

Cât de des te întâlnești cu o asemenea ocazie? Să-i scoți cu totul din minți pe nenorociți. Elefanții bătrâni pleacă șchiopătând să moară încotro îi duc pașii, americanii bătrâni ies pe autostradă și se aruncă în ghearele morții în mașinile lor uriașe.

Dar călătoria noastră era diferită. Era o afirmare clasică a tot ceea ce e corect și adevărat și decent în caracterul național. Era un salut vulgar și concret adresat *posibilităților* fantastice de trai în această țară – dar numai pentru cei care aveau cu adevărat tărie de caracter. Iar noi aveam din plin.

Avocatul meu a înțeles acest concept, în ciuda handicapului său rasial, dar autostopistul nostru nu era o persoană la care să ajungi ușor. *Zisese* că înțelege, dar vedeam în ochii lui că nu era așa. Mă mințea.

Mașina a deviat brusc de pe șosea și s-a oprit alunecând pe pietriș. Am fost azvârlit în bord. Avocatul meu s-a prăbușit peste volan.

– Ce s-a întâmplat? am strigat. Nu putem opri *aici*. Țsta-i tărâmul imbecililor!

– Inima mea, a gemut el. Unde mi-e medicamentul?

– Ah, am spus. Da, medicamentul e chiar aici.

Am scotocit în geanta de voiaj după amiluri. Puștiul înmărmurise.

– Nu-ți face griji, i-am spus. Omul ăsta are inima slăbită – suferă de angină pectorală. Dar avem un leac pentru ea. Da, uite-le.

Am cules patru amiluri din cutia de tablă și i-am întins două avocatului meu. Și-a spart imediat una sub nas și eu am procedat la fel.

A tras îndelung pe nări și a căzut pe spate, zgâindu-se în sus spre soare.

– Dă-n pula mea muzica mai tare! a țipat el. Inima mea se simte ca un aligator.

– Volum! Claritate! Bași! Trebuie să avem bași!

A fluturat brațele goale spre cer.

– Ce *naiba* e cu noi? Suntem niște căcate de *băbuțe*?

Am dat radioul și magnetofonul atât de tare, că ne spărgeau timpanele.

– Bișnițar ordinar, am zis. Ai grijă cum vorbești! Te adresezi unui doctor în jurnalism!

Avocatul meu râdea ca un bezmetic.

– Ce pula mea *căutăm* prin deșertul ăsta? a țipat el. Să cheme cineva poliția! Avem nevoie de ajutor!

– Nu-l băga în seamă pe porcul ăsta, i-am zis autostopistului. Nu poate face față medicamentului. De fapt, *amândoi* suntem doctori în jurnalism și ne îndreptăm spre Las Vegas ca să scriem cea mai importantă poveste a generației noastre.

După care am început să râd...

Avocatul meu s-a răsucit spre autostopist.

– Adevărul e că ne ducem la Las Vegas să-i facem felu' lu' Savage Henry, baronul heroinei, i-a zis el. Îl știu de ani întregi, dar ne-a prădat – și știi ce înseamnă asta, nu?

Am vrut să-l fac să tacă, dar niciunul dintre noi nu se putea opri din râs. Ce pizda mă-sii făceam în deșertul ăsta, când amândoi avem inimile slăbite?

– Savage Henry și-a încasat cecul! a mârâit avocatul meu spre puștiul de pe scaunul din spate. O să-i scoatem plămâni pe nas!

– Și-o să-i mâncăm! am izbucnit eu. Nemernicul ăla nu scapă! Ce-o să se aleagă de țara asta dacă un mâncător de rahat ca el scapă după ce l-a tras în piept pe un doctor în jurnalism?

Niciun răspuns. Avocatul meu tocmai spărgea altă capsulă de amil pe când puștiul se cățara pe bancheta din spate, mergând în patru labe pe capota portbagajului.

– Mulțam de călătorie, a strigat el. Mulțam *mult*. Îmi *place* de voi, băieți. Nu vă faceți griji pentru *mine*.

A pus picioarele pe asfalt și a început să alerge înapoi spre Baker. În mijlocul deșertului, niciun copac cât vezi cu ochii.

– Stai puțin, i-am strigat. Întoarce-te și ia-ți o bere.

Dar pesemne că nu m-a auzit. Muzica era dată foarte tare și el se îndepărta de noi în mare viteză.

– Ducă-se învârtindu-se! a zis avocatul meu. Era un ciudat. Puștiul ăla mă călca pe nervi. Ai văzut ce *ochi* avea?

Încă râdea.

– Isuse, a zis. Medicamentul ăsta e bun!

Am deschis ușa și am venit pe partea șoferului.

– Dă-te, i-am zis. Conduc eu. Trebuie să ieșim din California înainte ca puștiul să găsească un curcan.

– Rahat, o să dureze câteva ore bune, a făcut avocatul meu. E la o sută de mile de orice.

– Și noi la fel, am zis.

– Hai să întoarcem și să mergem înapoi la Polo Lounge, a spus el. Acolo nu ne-ar căuta niciodată.

L-am ignorat.

– Deschide sticla aia de tequila, am răcnit când vântul a început iar să șuiere.

Am călcat accelerația în timp ce zburam din nou pe autostradă. Câțeva clipe mai târziu, s-a aplecat spre mine cu o hartă.

– Ne apropiem de un loc care se cheamă Mescal Springs, a zis. În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să oprim și să facem o baie.

Am scuturat din cap.

– E absolut necesar să ajungem la Mint Hotel înainte de termenul pentru acreditarea jurnaliștilor, am zis. Altfel s-ar putea să fim nevoiți să plătim pentru apartament.

A încuviințat din cap.

– Dar hai să uităm prostia aia cu Visul American, a spus. Ce contează e Marele Vis Samoan.

Scotocea în geanta de voiaj.

– Cred că e momentul să mestecăm o sugativă, a adăugat. Mescalina aia ieftină s-a dus de mult și nu cred că mai pot să suport mirosul eterului ăluia nenorocit.

– Mie îmi *place*, am zis. Ar trebui să îmbibăm un prosop cu el și să-l punem pe podea, lângă accelerație, încât aburii să mi se ridice în față tot drumul până la Vegas.

Avocatul meu a întors banda. Radioul țipa: „Power to the People – Right On!“ Piesa politică a lui John Lennon, zece ani prea târziu.

– Prăpăditul ăla trebuia să rămână unde era, a zis avocatul meu. Amărășteni ca ăștia doar îți stau în drum când încearcă să fie serioși.

– Apropo de chestii serioase, am spus. Cred că a venit vremea să dăm la eter și la cocaină.

– Uită de eter, a zis el. Să-l păstrăm ca să îmbătăm cu el covorul din camera de hotel. Dar ia asta. Jumătate din sugativa ta portocalie. Mestec-o exact ca pe o gumă.

Am luat sugativa și am mâncat-o. Avocatul meu se tot chinuia cu solnița în care pusesem cocaină. A deschis-o. A împrăștiat-o peste tot. A început să strige, apucând aerul cu mâinile, în timp ce praful nostru alb și fin o lua în sus și de-a lungul autostrăzii pustii. O mică tornadă foarte costisitoare se ridica din Marele Rechin Roșu.

– *Isuse!* a murmurat el. Ai văzut ce ne-a făcut Dumnezeu?

– Nu Dumnezeu a făcut-o! am țipat. *Tu* ai făcut-o. Ești un futut de agent de la Narcotice! Ai fost cu ochii pe mine de la început, porcule!

– Ia vezi! a zis el.

Și a început brusc să fluture spre mine un Magnum de calibru .357, gras și negru. Un Colt Python cârn, cu cilindrul teșit.

– O grămadă de vulturi pe-aceia, a zis el. Îți curăță oasele până dimineată.

– Curvă ce ești, i-am spus. Când ajungem în Las Vegas te fac carne tocată. Cum îți închipui c-o să reacționeze cei din Liga Drogurilor când o să apar cu un samoan agent de la Narcotice după mine?

– O să ne omoare pe amândoi, a zis el. Savage Henry știe cine sunt. La dracu', sunt *avocatul* tău.

A început să râdă ca un nebun.

– Ești plin de acid, idiotule. Ar fi o minune să putem s-ajungem la hotel și să ne cazăm înainte să te transformi într-o fiară. Ești pregătit? Să te cazezi la un hotel din Vegas sub nume fals cu intenția de a comite o fraudă capitală cu capul plin de acid?

A râs iar, apoi și-a îndesat nasul în solniță, țintind cu tubul subțire făcut dintr-o bancnotă de douăzeci de dolari tot ce mai rămăsese din pudră.

– Cât mai avem? l-am întrebat.

– În jur de treizeci de minute, a răspuns. În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să conduci cu viteză maximă.

Las Vegasul era chiar înaintea noastră. Vedeam orizontul zimțat al hotelurilor ițindu-se prin pâcla albastră a deșertului: Sahara, borna de la intrare, apoi Americana și amenințătorul Thunderbird – un șir de dreptunghiuri cenușii în depărtare, ridicându-se dintre cactuși.

Treizeci de minute. Mai aveam puțin timp. Obiectivul era turnul mare al Mint Hotel, în centru – și dacă nu ajungeam acolo înainte să pierdem de tot controlul, mai exista și posibilitatea pușcării de stat din Carson City, Nevada. Fusesem acolo o dată – însă doar pentru a vorbi cu prizonierii – și nu voiam să merg iar, pentru nimic în lume. Așa că nu aveam de ales: trebuia să trecem iadul și să lăsăm naibii acidul. Să scăpăm de toată trăncăneala oficială, să băgăm mașina în parcare hotelului, să-l îmbunăm pe recepționar, să aranjăm cu băiatul de serviciu, să semnăm pentru legitimațiile de presă – astea fiind o gogoriță, ceva complet ilegal, o fraudă pe față, dar care, bineînțeles, trebuia făcută.

„UCIDE TRUPUL ȘI CAPUL VA MURI“

Dintr-un motiv sau altul această replică apare în carnetul meu de însemnări. Probabil are vreo legătură cu Joe Frazier¹¹. Mai e în viață? Mai e în stare să vorbească? Am văzut lupta aia din Seattle – oribil contorsionat, la vreo patru rânduri mai jos de Guvernator. O experiență foarte dureroasă din toate punctele de

11. Fost campion mondial la box la categoria grea.

vedere, un final potrivit pentru anii '60: Tim Leary¹², prizonierul lui Eldridge Cleaver¹³ în Algeria, Bob Dylan tăind cupoane de reduceri în Greenwich Village, cei doi Kennedy uciși de mutați, Owsley împăturind șervețele pe insula Terminal și în cele din urmă Cassius/Ali doborât de pe pedestalul lui de un hamburger uman, un om în pragul morții. Joe Frazier, la fel ca Nixon, a învins până la urmă din motive pe care oamenii ca mine au refuzat să le înțeleagă – cel puțin nu cu voce tare.

...Dar astea s-au întâmplat într-o altă epocă, fiind de mult dispărute dintre realitățile brutale ale acestui potrivit an de la Cristos – 1971. Multe lucruri s-au schimbat în anii aceia. Și acum eram în Las Vegas, fiindcă redactorul-șef al unei reviste elegante de motosport mă trimisese acolo în Marele Rechin Roșu dintr-un motiv pe care nimeni nu pretindea că l-ar înțelege. „Tu vezi care-i treaba“, mi-au zis, „și mai departe ne descurcăm noi...“

– Chiar așa. Vezi care-i treaba.

Dar când am ajuns în cele din urmă la Mint Hotel, avocatul meu nu a fost în stare să facă față cu brio formalităților de acreditare. Am fost obligați să stăm la coadă cu toți ceilalți – ceea ce s-a dovedit foarte dificil în condițiile date. Îmi tot repetam: „Fă-te mic, stai calm, nu spune nimic... vorbește doar când ești întrebat: numele, funcția și trustul de presă, nimic altceva, ignoră drogul ăsta groaznic, prefă-te că totul e în regulă...“

Nici nu pot descrie teroarea pe care am simțit-o când în cele din urmă m-am întins spre recepționeră și am început să mă

12. Avocat-guru al acidului, figură emblematică a mișcării hippie.

13. Figură marcantă și controversată a mișcării comunității de culoare *black power* din SUA, ulterior membru al grupării Black Panther; în 1968, fuge în Algeria pentru a scăpa de o condamnare pentru tentativă de omor; acolo îl cunoaște pe Tim Leary, pe care, în cele din urmă, îl ține prizonier, deși el afirmă că e vorba despre un „arest revoluționar“.

bâlbâi. Toate replicile mele îndelung repetate au fost spulberate de privirea glacială a femeii ăleia.

– Sal'tare, am zis. Mă numesc... ăăă, Raoul Duke... da, *pe listă*, desigur. Masă gratis, înțelepciune supremă, acoperire totală... de ce nu? Cu mine e avocatul meu și acum îmi dau seama că numele *lui* nu e pe listă, dar *trebuie* să obținem apartamentul ăsta, da, omul e de fapt *șoferul* meu. Am venit cu Rechinul ăsta Roșu tocmai de pe Strip și acum e timpul să pornim spre deșert, nu? Da. Verifică lista și o să vezi. Nu-ți face griji. Care-i faza aici? Ce urmează?

Femeia n-a clipit nici măcar o dată.

– Camera dumneavoastră nu e gata încă, a zis ea. Dar e cineva aici care vă caută.

– Nu! am strigat. De ce? Încă nu am *făcut* nimic.

Mi-am simțit picioarele de cauciuc. M-am apucat de ghișeu și m-am prăbușit spre ea, în timp ce îmi întindea plicul, dar am refuzat să-l accept. Expresia chipului femeii se tot *schimba*: umflându-se, pulsând... fălci verzi oribile și canini ieșiți în afară, chip de țipar uriaș! Otravă mortală! M-am lăsat pe spate pe avocatul meu, care m-a prins de braț când a întins mâna să ia plicul.

– Mă ocup eu de asta, i-a zis el femeii-țipar. Omul ăsta are inima slăbită, dar am o grămadă de leacuri. Sunt doctorul Gonzo. Pregătiți de îndată apartamentul nostru. Așteptăm la bar.

Femeia a ridicat din umeri în timp ce el m-a tras deoparte. Într-un oraș plin cu nebuni de legat, nimeni nici măcar *nu observă* un drogat pe acid. Ne-am croit cu greu drum prin holul aglomerat și am găsit două scaune la bar. Avocatul meu a comandat două Cuba libre cu bere, plus câte-un păhărel de mescal, apoi a deschis plicul.

– Cine e Lacerda? a întrebat. Ne așteaptă într-o cameră la etajul doispe.

Nu-mi aminteam. Lacerda? Numele a făcut să-mi sune un clopoțel în cap, dar nu mă puteam concentra. În jurul nostru se întâmplau lucruri teribile. Chiar lângă mine, o reptilă uriașă rodea gâtul unei femei, covorul era un burete îmbibat cu sânge – imposibil să pășești pe el, ai fi alunecat imediat.

– Comandă niște pantofi de golf, i-am șoptit. Altfel, n-o să mai plecăm vii din locul ăsta. După cum vezi, șopârlele astea n-au nicio problemă să umble prin mizeria de-aici – fiindcă au *gheare* la picioare.

– Șopârle? a făcut el. Dacă îți închipui că acum avem probleme, așteaptă să vezi ce e în lift.

Și-a scos ochelarii brazilieni și mi-am dat seama că plânsese.

– Am fost sus să-l întâlnesc pe tipul ăsta, Lacerda, a zis el. I-am spus că știm ce pune la cale. *Zice* că e fotograf, dar când i-am pomenit de Savage Henry – ei bine, s-a dat de gol; l-a luat bățâiala. Mi-am dat seama după privire. Știe că suntem pe urmele lui.

– A priceput că avem pușcoace? am întreat.

– Nu, dar i-am zis că avem o Vincent Black Shadow. S-a pișat pe el de frică.

– Bine, am spus. Dar cum rămâne cu camera? Și pantofii de golf? Suntem chiar în mijlocul unui cuib de năpârcci! Și cineva le dă *macheală* ființelor ăstora nenorocite! În curând ne vor face bucățele. Isuse, uită-te la podea! Ai mai văzut *vreodată* atâta sânge? Câți au ucis *deja*?

I-am arătat un grup de partea cealaltă a încăperii, care părea să se zgâiască la noi.

– Pe toți dracii, uită-te la adunătura aia de-acolo! Ne-au luat la ochi!

– Aia e masa presei, a zis el. Acolo trebuie să semnezi ca să primim acreditările. Rahat, hai să terminăm odată cu asta. Te duci să semnezi și eu mă ocup de cameră.

Muzică oribilă și sunetul multor arme de foc...

Vibrații nasale într-o sâmbătă seară în Vegas

La lăsarea întinericului am ajuns în sfârșit în apartament și avocatul meu s-a grăbit imediat spre telefon ca să ceară room-service-ul – comandând patru sandviciuri cu pui și bacon, patru cocktailuri cu creveți, un sfert de rom și nouă grepfruturi proaspete.

– Vitamina C, m-a lămurit el. Avem nevoie de cât mai multă.

I-am dat dreptate. Băutura începuse să reducă efectul acidului și halucinațiile mele ajunseseră la un nivel acceptabil. Trăsăturile chelnerului de la room-service aveau un aspect vag reptilian, dar nu mai vedeam pterodactili uriași târându-se de-a lungul coridoarelor într-o baie de sânge proaspăt. Acum singura problemă era o firmă cu neon din fața ferestrei, absolut gigantică, blocându-ne vederea spre munți – milioane de mingi colorate care se rostogoleau, alergând pe o pistă sinuoasă, simboluri stranii și filigrane, scoțând un bâzâit agasant...

– Privește pe geam, am zis.

– De ce?

– E o... mașină uriașă pe cer... un fel de șarpe electric... vine direct spre noi.

– Împușcă-l, a spus avocatul meu.

– Nu încă, am zis. Vreau să-i studiez obiceiurile.

S-a îndreptat spre colțul camerei și a început să tragă draperiile.

– Ascultă, mi-a zis, trebuie să încetezi cu toată povestea asta despre șerpi și lipitori și șopârle și chestii din astea. Îmi face greață.

– Stai liniștit, i-am spus.

– *Liniștit?* Isuse, aproape că am luat-o razna jos la bar. N-o să ne mai lase în locul ăla – nu după scena pe care ai făcut-o la masa presei.

– Ce scenă?

– Nenorocitul, a zis el. Te-am lăsat singur *trei minute!* I-ai băgat în sperieți pe oamenii ăia! Cum fluturai căcatul ăla de cuțit și răcneai despre reptile. Ai noroc că am venit la timp. Erau gata să cheme poliția. Le-am zis că ești doar beat și că te iau sus în cameră să-ți fac un duș rece. Drace, singurul motiv pentru care ne-au dat legitimațiile de presă a fost ca să te iau naibii de-acolo.

Măsura nervos camera în lung și-n lat.

– Isuse, scena aia chiar mi-a dat vigoare! *Trebuie* să mai iau ceva. Ce-ai făcut cu mescalina?

– Geanta de voiaj, am zis.

A deschis-o și a înghițit două tablete în timp ce eu am apăsat butonul de înregistrare al magnetofonului.

– Poate că n-ar trebui să iei decât *una*, a zis. Efectul acidului încă n-a trecut.

Am fost de acord.

– Trebuie să ieșim pe pistă înainte să se lase întunericul, am zis. Dar avem timp să ne uităm la știrile TV. Hai să scobim grepfrutul ăsta și să facem un puncu bun cu rom, poate punem în el și o sugativă... Unde e mașina?

– I-am dat-o cuiva în parcare, a zis. Am chitanța în diplomat.

– Ce număr are? Sun jos s-o spele pe nenorocită, s-o scape de praf și de toată funinginea aia.

– Bună idee, a spus el.

Dar nu găsea chitanța.

– Ei bine, am pus-o, i-am zis. N-o să-i convingem niciodată să ne dea mașina fără dovadă.

S-a gândit o clipă, apoi a ridicat receptorul și a cerut să-i facă legătura la garaj.

– Sunt doctorul Gonzo de la 850, a zis el. Se pare că mi-am pierdut chitanța pentru parcare, pentru decapotabila roșie pe care v-am lăsat-o, dar vreau să-mi spălați mașina și să o pregătiți de plecare în treizeci de minute. Ați putea trimite o copie a chitanței? Cum... Da?... Păi, e bine.

A închis și s-a întins după pipa de hașiș.

– Nicio problemă, a zis. Omul ăla își amintește cum arăt.

– Asta e bine, am spus. Probabil că ne așteaptă cu o capcană.

A clătinat din cap.

– În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să nu-ți faci griji pentru *mine*.

La știri se vorbea despre invazia Laosului – o serie de dezastre îngrozitoare: explozii și dărâmături contorsionate, oameni care fugeau mâncând pământul cuprinși de teroare, generali de la Pentagon bălmăjind minciuni demente.

– Închide dracului porcăria aia! a țipat avocatul meu. Hai să ieșim de aici!

O mișcare înțeleaptă. La câteva minute după ce ne-am recuperat mașina, avocatul meu a intrat într-o comă provocată de droguri și a trecut pe roșu pe Main Street, înainte ca eu să reușesc să preiau controlul. L-am proptit în scaunul pasagerului și am luat eu volanul... simțindu-mă bine, foarte lucid. De jur împrejurul meu în trafic, vedeam oameni care vorbeau și voiam să aud ce spun.